

панина на този плѣвникъ, опитайте си силитѣ надъ него, па слѣдъ това азъ ще го навѣстя. Да приемемъ за всѣка отъ насъ по единъ мѣсецъ срокъ, — която по-рано го прѣвие на двѣ, тя ще бжде първа, най-голѣма между насъ!

Младитѣ сестри се спогледали лукаво.

— Добрѣ, ще ти покажемъ, — почакай! А Лѣность се усмихва подъ носъ: — Ще видимъ, милички! Вървете, а азъ ще подрѣмна малко . . . Добъръ успѣхъ! . . . и Лѣность се обърнала на друга страна.

И до дѣто двѣтѣ сестри спорѣли, коя отъ тѣхъ първа да отиде, тя вече хъркала тѣй силно, че дѣсченитѣ стѣни на плѣвника треперали и дебелитѣ паяци, които седѣли въ паяжинитѣ си, се люшкали като отъ вѣтъръ.

За да турятъ край на спора, тѣ хвърлили жребие. Паднало се на Нужда да върви най-напрѣдъ.

*
* *

Разпѣхтѣна, грабнала тя своята торба и закуцукала къмъ кжщурката на Петра — тѣй викали селянина.

Щомъ Нужда прѣкрачила вратата и погледнала съ мъгливитѣ си зелени очи уредения дворъ, сполѣтяла Петра първа бѣда — разболѣла се кравата му Сивуша, която хранѣла съ млѣко двѣтѣ му дѣчица, отъ която даже и продавали масло и извара. Отишѣлъ Петъръ въ града при ветеринаренъ лѣкаръ за лѣкарство. На връщане окуцѣлъ конѣтъ му, а до дѣто се върне въ кжщи, Сивуша се търкулнала. Поплакали стопанката и дѣцата, потжгувалъ Петъръ, ала не за дълго: кимналъ съ глава и още по-силно се заловилъ за работа, — не дояждалъ, не допивалъ, не доспивалъ; не стрѣщала ржцѣ и стопанката, и тя се трудѣла; дѣцата, макаръ и малки, сжщо се трудѣли: брали гжби и ягоди, плели кошници, ловили риба и раци и носѣли на пазара. Гледа Нужда: Петъръ води въ двора нова крава, още по-хубава. . . Позеленѣла отъ злина Нужда и го лишавала ту отъ едно, ту отъ друго. Тежко било на Петра, ала нито той, нито жена му не отпущали ржцѣ. — Божия воля, — думатъ тѣ и отново закипѣва работа.

Борила се, борила Нужда съсъ селянина и гледа, че срокѣтъ изтича. Грабнала и хвърлила искра върху сламата въ